

величествена планинска верига, наречена *Апенини*, съ най-високъ връхъ 6,100 м., която е много по-голяма отъ Апенинитѣ въ Италия. Апенинитѣ свършватъ до единъ кратеръ, нареченъ *Ератостенъ*, на който диаметрътъ е 60 клм., а е толкова дълбокъ, че на дъното му може да се постави цѣлиятъ връхъ Монъ-бланъ. Севернитѣ склонове на Апенинитѣ се спусчатъ къмъ *Морето на гниенето*, макаръ тукъ да нѣма нито следа отъ загнили вещества. Върху него се намира най-красивиятъ кратеръ, *Архимедъ*, на който дъното е съвършено гладко, съ диаметръ 80 клм.

Като продължимъ нашата разходка още по северъ, ще видимъ единъ изгледъ (пейзажъ) толкова величественъ и красивъ, какъвто човѣшкото око не е виждало на земята. Това е едно обширно, тъмно пространство, наречено *Море на дъждоветъ*. По неговото дъно се кръстосватъ издигнатини въ най-чудновати форми; между тѣхъ се издигатъ два красиви кратера. На западъ и северъ това море е заградено отъ две планински вериги.

Пейзажитѣ върху луната сж красиви, величествени, макаръ и диви. Тѣ сж тжжни и пусти. Никакви хора не кръстосватъ по чудноватитѣ самотии на луната. Не се срѣщатъ ни рѣки, ни езера, нито облаци. Тукъ нѣма цвѣтя и дървета, нѣма птички, нѣма трева, защото нѣма вода и облаци. Повърхнината на луната е съвсемъ мъртва. Това е пустиня, въ която нѣма ни растения, ни животни. Планинитѣ и кратеритѣ на изгасналитѣ вулкани сж голи. На луната никой не може да живѣе, защото тамъ царува свирепъ студъ — всичко е замръзнало. Само за нѣколко секунди човѣкъ ще се превърне на ледъ и ще се вкаменя. На луната не можемъ да запалимъ и огънь, защото, както вече казахме, нѣма въздухъ; а огънь безъ въздухъ не гори. Ако по нѣкакво чудо човѣкъ би попадналъ на луната, ще бжде ужасенъ отъ вѣчната ѣ тишина. Той нѣма да чуе нито